

William saman við konuni Lisu

William Heinesen er ikki bert ein stórir og víðagittin listamaður — hann er eisini ein sera klókur maður. Hann hevur í mong ár ávarað imóti vandanum við vápnadubbingini og friðarræslurnar hava í honum átt teirra hollasta og besta stuðul. Hann hevur fleiri ferðir úttalað seg til norðurlandsk bløð og sjónvarp um hendan vanda og kann nú í ellis-

árum gleða seg yvir, at stórveldini í ikki so heilt litlan mun eru farin at lurta eftir friðarræslunum — tað ikki bert loysir seg at varðveita ta goðu vónina — tað er bart út sagt livsneyðugt!

Fyri føroyskt lista-virksemi og føroyska mentan hevur William í hálva öld havt stóran týdning. Hann var í mong ár ein drivandi ond í Havnar Sjonleikar-

felag og fyri listamálarar og skrivandi fólk hevur hann verið eggjarin og inspiratorin, altíð við tí goða orðinum, altíð við tí goðu vónini.

At enda er tað beint, tó helst óneyðugt at minna á, at William Heinesen við síni list hevur verið Føroyum ein goður umboðsmaður úti í heiminum. Hansara list talar til mannahjertuni, uttan mun til, hvar tey

eru ella hvørji tey eru. Henda list gjørdi eisini, at honum stóð Nobel-virðislønin í boði, men sum tann litillætni maður hann er, segði hann nei takk og visti til, at skuldi henda heiðursløn latast feroyingi, atti hon at farið til ein, ið skrivaði á føroyskum!

Hvør hevði gjørt honum hetta eftir, freistast ein at spyrja. Men tað lata vit fara. Í staðin fara vit og mong við okkum at fegnast um alt tað, William hevur givið okkum av goðari list, menniskjatokka og ikki minst goðum vónum.

jd

Frakland heiðrar William

— og danska Weekendavisen við áhuga-verdari grein um tað klóka skaldið í Tórs-havn

Danska blaðið Weekendavisen ger nógva burtur úr okkara mæta skaldi, William Heinesen, í seinastu útgávu síni.

Kendi danski bókmentaprofessorin, F.J. Billeskov Jansen, skrivur um William og avrik hansara í samband við eina

framsýning um William Heinesen, sum læt upp í franska høvuðsstaðnum í november í fjør.

Vit endurprenta alla síðuna í Weekendavisen frá 15. januar - 21. januar.

Hjemme på jorden

*Jeg ved et land
hvor vinterdagen over havet
er som skumringen mellem gamle grave.*

*Her ved et aftenbord med brød og fisk
sitter en gammel mager morlil
med årede hænder og krogede fingre,
men med megen god latter i sit hjerte.*

*Så er jeg hjemme igen.
Mælken smager af hø og tørverøg.
Kedlen syder sagligt over ilden.
Udenfor synger
ubegribeligt mange millioner tons vand.*

*Udenfor jager vinterstørernes aftenkåde flokke.
Færene går til hvile på fjeldet
med dug og nordlys i pelsen.*

*Ved stranden står fiskehejren
på samme plet og i samme stilling
som i farao Pepi den Førstes tid.
I vandet promenerer ulk og ålekvabbe
i tangens palmelunde
og vifter uforhastet med halen
til vinkekrabben.*

*Og stenbideren — anilinrød og galdegrøn
og lila som en forfrossen hånd
og usaligt blåsort som koldbrand i en fod
og med lupus på maven og spedalsk på ryggen
og med to kanyler i hovedet —
har suget sig fast til en sten på bunden,
har bidt sig fast til planeten Tellus,
og leger at den er så skøn en blomst
som nogen i himlen og i helvede.*

*Og hvad med hundestejls unge,
der er så lille som det mindste komma i
åbenbaringen?*

*Og hvad med hvalen,
det store ensomme Guds barn,
der nyser så trøstigt i ødet?*

*Åk moder, når vi har spist
og talt og leet og undret os mætte,
går vi hver til vort:
jeg til min seng,
hvor jeg tankespredt åbner for søvnens tidløse
sluse —
du til din grav,
hvor græsset hjemligt hvirker
med mulm og evighed i mælet.*

